

14.524
B: 393029-10

BIBLIOTECA DE TEATRU.

Broșura 7.

P I S I C A

Comedie in 1 act

BCU Cluj / Central University Library Cluj

de

THEOGHAR ALEXI.

~~~~~  
*Prețul 15 cruceri.*  
~~~~~

B R A Ș O V

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA ALEXI.

P I S I C A

Comedie în 1 act

de THEOCHAR ALEXI.

Persóne.

Toma, plugar bogat

Ilina, fiă sa

Gavrilă, ténér plugar bogat

Leonte, învătător

Necula, plugar

Baba Safta

O servitóre, óspeți.

Scena sě petrece în o comună rurală în casa lui Toma.

SCENA I.

(Odaia spațiosă, cu o ușă în fund și c'o feréstră d'o parte. O masă mare).

T o m a. G ă v r i l ă.

(Toma șéde pe scaun lângă masă, Gavrilă întră).

Gavrilă. Bună ziua nene Tomă.

Toma. Bună să-ți fie inima nepóte.

Gavrilă. De nepot ți-aș fi pré mare, dar tocmai potrivit de fiu.

Toma. Vorba vine, fiule.

Gavrită. Orí vrei să-ți dai pe Ilina după pricopsitul de Leonte.

Toma. (Sě ridică necăjit de pe sacun în sus). Feri'u m'a Dumneșeu, să-mi dau fata după un om fără de căpătěiu cum este el.

Gavrilă. Dar apoi ce-s aceste pregătiri în casa și curtea Dtale, ca de-o logodnă, ca d'o nuntă chiar

Toma. D'apoi să veđi. Pricopsitul de Leonte, după cum îl numesci fórte nimerit, fiule, a pus pe fiă-mea la cale...

Gavrilă. No veđi tocmai de astă m'am temut eu...

Toma. Ci astéptă să-mi ispravesc vorba.

Gavrilă. Păi!

Toma. A pus pe Iliana la cale de s'a învoit și m'a înduplecat și pe mine ca să se adune tineretul din sat aici la noi.

Gavrilă. Faci ședétore?

Toma. Ba nu. Flecăii și fetele s'adună ca să se deprindă la indrustrii casnice.

Gavrilă. Ce-o mai fi și asta, nu le este de ajuns secătura de cor?

Toma. Ba să mai ȳci. Lume pe dos. În loc să se adune ca să spună la povești, să mai facă câte o șagă bună cum este obiceiul la ședetori din bėtrâni, în loc să glumescă ȳc, mi se 'nșiră cȳlea și încep să-mi miorlăiă, care mai pe gros, care mai pe suptire, ér pricopsitul de învėtător, se aședă înaintea lor și dă mereu din mâni și din picior, de cređi vėđendu-l așa de deșuchat, că-i luat din ele. La asta le ȳc ei apoi, că-i cor de plugari.

Gavrilă. Ear la biserică îți strică tot rostul, căci nu mai ești în stare de ei să cânti și tu un „Dómne miluește“ ér de un „pre tine te lăudăm tu Dómne,“ nici vorbă nu póte fi, să cânti ȳc, d'a valna cu ceialaltți creștini ca până acum, căci tȳte aceste le cântă corul pe niște glasuri păpistășesci...

Toma. Ba să mai ȳci!... Măne, poimăne ne vom pomeni că vor ȳce în biserică și din lăute și chimbale, apoi mai pe urmă și din organe chiar.

Gavrilă. Să nu-ți uiți vorba nene Tomo, dar parcă spuneai că tineretul să va aduna aici la Dumiavostră ca să învețe nu sciu, ce fel de secături casnice.

Toma. Indrustrii casnice fiule, la împletit de răchită ca să facă coșuri, să cioplescă linguri de lemn...

Gavrilă. Tocmai ca și țigani și de lae. Dar am ajuns noi óre de a fi țigani, de voiesce să ne învețe la muncă țigănescă?

Toma. Ba să mai ȳci. Dar ȳc că vor învăța să facă și lucruri poleite cu aur.

Gavrilă. Ce ne trebuie noue agricultorilor să facem polăeli. Dēcă ne trebuie lucruri poleite, le cumpărăm și pace.

Toma. Când ne dă Dumndeu rod bun.

Gavrilă Ear când nu dă, răbdăm și pace. Vorba vine, dar eu și cu Dta n'avem nici un zor ca să răbdăm.

Toma. Doar ne-a feri Dumnezeu și nu vom ajunge la serăcie, noi care umplem în anii cei mai răi câte patru cincî surî de bucate de pe holdele noastre.

Gavrilă. No veđi, nene Tomo, tocmai din pricina asta m'am gândit că eu și cu Iliana Dtale, ne-am potrivi de minune (Privind prin feréstră). Ce caută baba Safta ?

Toma. Vine și cheaza ?

Gavrilă. Da, cheaza cea rea ! Eat-o colea cu furca 'n bréu și cu sacul în mână. Acum a întrat pe pórtă. Tocmai acum trebuia să viă și ea, când eram să ne înțelegem așa de bine, noi améndoii nene Tomo ?

Toma. (Privind și el prin feréstră.) Dău étă-o . . . lua-ar s'o ia (cătră Gavrilă care pornesce să éasă.) Dar stăi, nu pleca până ce nu ne vom fi înțeles.

Gavrilă Nu pot aștepta până va pleca baba, ér față cu dēnsa nu voiesc nici măcar să mă gândesc la un lucru de bine, decum să vorbesc de însurătórea mea cu Iliana.

Toma. Ci stai că-i voi da drumul cât mai curénd.

Gavrilă. Nu vreau nici măcar să dau față cu ea ; mă duc. Voi veni de altă dată (ese de grabă).

SCENA II.

Toma (mai pe urmă) Safta.

Toma. Ba să mai đici, vine chiaza rea ! De-ași putea i-ași suci gătul. Nu știu cum a-și putea s'o desbar de la casa mea. Când ți-e lumea mai dragă, când ai vrea să ispravesci o trébă în tichnă, numai te pomenesci cu baba Safta — tronc mătușă ș'apoi nici nu scapi de ea fără să nu i fi dat, ba vr'o pâne, ba vr'o găină, ba vr'o două oue (scuipă de necaz).

Safta. (întră torcând, vorbește pe nas). Bună điua nepóte.

Toma. Bună să-ți fiă inima (la o parte) Crepați-ar fierea în tine.

Safta. Vaca négră a lui Toader a fătat o vițea bălțată.

Toma. Ș'apoi ?

Safta. Ș'apoi cređi că n'am vėđut pe Gavrilă cum s'a furișat d'aici.

Toma. Furișat ?

Safta. Păi . . . dar geaba s'ascunde de ochii mei.

Toma. Și de ce s'ar ascunde de ochii Dtale ?

Safta. Fiind că-l blastăm orî unde-l vîd.

Toma. Dar ce ți-a făcut băiatul?

Safta. De câte-orî mă întîlnesc scuiă; ș'apoi nu scii și Dta, cînd a făcut clacă și m'am dus și eu și cînd mi-am pus tacîmul pe masă ca să iau și eu parte la cină, mi l'a aruncat cît colea ca și cînd ar fi fost spurcat...

Toma. Pentru a-mî spune aceste istorii vechi ai venit la mine?

Safta. Ba nu, dar am auzit că ađi s'adună tineretul la Dta ca să 'nvețe meșteșug de la Domnul Leonte învîțetorul.

Toma (la o parte). Și fiind-că scii că omenesc pe cei mai în vîrstă ți-ai adus tacîmul colea în sac (tare cătră Safta). Ce doar nu vei voi să 'nveți și Dta?

Safta. Și ore de ce nu? Am auzit că Domnul învîțetor ne va arêta un fus nou.

Toma. Dar ai venit prea de vreme.

Safta. Să vede treaba că ți-am stricat rostul cu Găvrilă, însă să nu-ți pară nici decum rêu, bade Tomo.

Toma. Ba să mai ăci.

Safta. Ascultă, dacă vrei binele Ilinei, să nu care cumva s'o dai după Găvrilă.

Toma. Dar e bogat lele.

Safta. Însă și hărtăgos, își bate slugile de-i omóră. Sciu de bine că-și va bate și nevasta.

Toma. Mai bine bătută decît răbdătoare de fόμε, cum ar fi dacă a-și dau-o după pricopsitul de Leonte.

Safta. Pricopsit, așa ai ăis?

Toma. Da și ore nu-i pricopsit?

Safta. Să scii de bine că-i mai pricopsit de cît Gavrilă, și că nu va răbda fόμε cît lumea nici el nici nevastă sa.

Toma. Ba va mânca tot purcei fripți...

Safta. Va mânca ce-i va da Dumneđu, care nu-l va lăsa nici odată, dar la Gavrilă va fi traiul cu văturaiul și cina cu prăjina.

Toma. Dar așa!

Safta. Nu-ți doresc să-ți viiă vremea ca să te pătrunđi de ăisa mea. Gavrilă este în stare să te bată chiar și pe Dta.

Toma. Pe mine?

Safta. Da, pe Dta.

Toma. Pricopsea de dascal, ce-i drept nu ar fi în stare s'o facă.

Safta. Nu, că-i om de inimă.

Toma. Ba nu, fiind că nu-i dă mâna.

Safta. Nu, căci scii să dea cinstea cui să cuvine.

Toma. Buna oră Dtale.

Safta. Și mie și Dtale și la toți care-s mai în vârstă de cât Dsa.

Toma. Eu ȕic că nu m'ar bate, fiind că n'are putere în vine.

Safta. Cât despre asta n'ași sfătui pe nimeni să dorască a încerca puterea brațelor sale.

Toma. Are tărie în brațe!? El, ha, atunci și-ar arăta-o. Ar bate cel puțin pe băieții de școlă.

Safta. Nu-i bate fiind-că i s'e pare lucru prost.

Toma. Ba fiind că-i este témă să nu-l trintescă vr'un băiat. Ha, ha, ha.

Safta. Te-ași fi creȕut om mai cu minte de cum te arată vorba asta, nepóte.

SCENA III.

Precedenții. Necula.

Necula. Bună ȕiua Dvóstră! Da ce v'ați aprins așa. Décă baba Safta.

Safta (ȕifnósă). Mie-mi ȕici babă, neputinciosule!?

Necula. De, de, doar nu ȕi-o ȕice leliță. Dar să nu-mi nit vorba. Dacă baba Safta ar fi în adevăr o leliță, după cum dorește dênsa a fi, a-și ȕice, că vërul Toma s'a aprins de dragoste la vederea ei.

Toma. S'o 'ndrăgostească dracu, dar nu eu.

Safta. Așa, mă dai dracului... las că mă duc, mă duc (ese).

SCENA IV.

Precedenții fără Safta.

Toma. De te-ai duce și n'ai mai veni nici odată!

Necula. Ba să veȕi, că nici n'o să ésă din curte. M'e mir cum de nu o iai de mână și nu o dai pe ușa afară.

Toma. Lesne ȕi-este, ba să mai ȕici. Așa ȕeu, decât n'ar fi mătușa rëposatei mele neveste, Dumneȕeu s'o ierte, a-și sci eu ce să fac.

SCENA V.

Precedenții. Ilina.

Ilina. Tată au venit slugile de la móră și întrébă unde să puiă făina.

Toma. Eată mă duc, să le arăt.

SCENA VI.

Precedenții fără *Toma*.

Necula. Par' c'ai dat cu bobii de-ai întrat tocmai acum și, par' c'ai știut că am să îți vorbesc în taină, de ai mânat pe tată-tău în curte.

Iliana (sficioasă). Ai să-mi vorbești Dta mie în taină?

Necula. De, nu te turbura. Leonte te roagă să dai o fugă până la portița din dosul grădinei, căci are să-ți spuie ceva.

Iliana (încurcată). Leonte? acuma... dar e acolo?... Ș'apoi, dacă ne va vedea tata?

Necula. Ci că vei ști tu să te feresci de ochii lui.

Iliana. Ah nene Neculă, tata vrea să mă dea cu sila după Gavrilă.

Necula. Nu te teme puicuță, una ca asta nu va fi nici odată.

Iliana (cu bucurie). Nu va fi? (luându-și sama) dar de ce nu?

Necula. Fiind că urăsc pe Gavrilă și iubesc pe Leonte.

Iliana. Da, Dta! însă tata.

Necula. Am să vă umblu în rînd și să vedeți că va fi după cum dorim noi.

Iliana. Ah, n'am nici o nădejde.

Necula. Lasă-te numai pe mine. Acum însă du-te degrabă, căci aud pe tată-tău. Până vom vorbi eu și cu el aici împreună poți să dai o fugă până la portiță. Să nu zăboviți prea mult că a și început să sosescă tineretul și l vor fi așteptând pe Leonte.

Iliana. Ii voi trimite mai bine vorbă să vină și el, căci din foisorul cel mare, unde va ține școla, prea lesne ne-ar putea zări vr'un flecău său vre o fată, care ăică că au și început să viă. (ese).

Necula. Fă cum știi draga mea.

SCENA VIII.

Necula. Toma.

Toma. Ba să mai ăică. Nu-mi mai ese din cap vere.

Necula. Ce fel de lucru nu-ți mai ese din cap.

Toma. Că urăciunea cea de nevastă...

Necula. Baba Safta.

Toma. Da, no veđi, ea m'a făcut prost și încă de dragul pricopsitului de Leonte.

Necula. Te-a făcut prost? Atunci trebuie s'o desberii d'a mai veni aici. Vrei ca să pui eu la cale treaba asta?

Toma. Ba să mai ȃicii. Cum Dumneđeu să nu vreau.

Necula. Fă dară cum te voi povățui eu și dacă-ți va mai călca apoi în casă, să-mi ȃicii că sunt un mincinos.

Toma. La ce mă povățuesci, spune?

Necula. Ne-ai poftit la masă pe ađi după ce va pleca tineretul.

Toma (îngâmfat). Așa-mi dă mâna.

Necula. Să te ȃiă Dumneđeu și să-ți isvoréscă însutit la loc.

Toma. Îți mulțănesc, vere.

Necula. Sciu de bine că baba Safta nu va lipsi de și a plecat de aici supérată.

Toma. Așa mă tem și eu, că va veni la masă.

Necula. Să scii de bine că va veni. N'ai veđut că sacul în care pörtă fuiorul era suptirel, dovadă că are de gând să-l înfunde după obiceiul ei, cu câte vr'o fărîmătură, pe care va putea pune mâna la masa Dtaie.

Toma. Da, așa este, are acest obicei.

Necula. Mai cu sémă din friptură va chiti o bucată cât de bună.

Toma. Ba să mai ȃicii! dar de ce-mi spui astea.

Necula. Eată pentru ce. Mă voi pune la pândă, și cum voi zări că a chitit din friptură, îți voi face Dtaie semn.

Toma. Pentru o bucățică de friptură nu pot și nu vroi s'o fac de rușine.

Necula. Să veđi numai ce poznă avem să-i facem.

Toma. Ba să mai ȃicii, poznă cât vei vroi, asta i-o fac.

Necula. Așa dară veđeând semnul de la mine, Dta mă vei întreba, că mi-a ticuit friptura.

Toma. Te voi întreba, ș'apoi.

Necula. Eu ȃi-oi răspunde, că n'am mâncat de când lumea friptură așa de bună.

Toma. Ci că dór te-am mai omenit eu cu friptură.

Necula. Nicii vorbă, însă friptură ca asta totuși n'a mâncat nimeni la Dta.

Toma. Ba să mai ȃicii, friptură de miel gras.

Necula. Fiă de ce-o fi, — Dta pe dată ce-ți voi responde,

că friptura mi-a tîcnit ca nicî odată, ai să isbucnescî în hohote de ris și ai să-mî poftescî să-mî fie de bine.

Toma Ș'apoi?

Necula. Apoi să te pornescî să mîrloescî ca o pisică și să-mă întrebî, decă sciu ce friptură am mâncat.

Toma. Ba să mai ȕicî, ha, ha, ha. Așa dară să facem pe baba să cređă că a mâncat friptura de pisică.

Necula. Și că bucățica ce a chitit în sacul ei este o bucățică de pisică friptă.

Toma. Ba să mai ȕicî, ha, ha al dracului mai ești vere.

Necula. Ș'apoi să veđi cum te va da dracului și va fugî mîncînd pămîntul.

Toma. Ha, ha, ha, să scîi de bine că i-o fac.

SCENA VIII.

P r e c e d e n ț i i . I l i n a .

Ilina. A sosit Domnul învățator cu coriști

Toma. Cu coriști? D'apoi par-că era vorba de o învățatură la industrii casnice.

Ilina. Da, ne va învăța la mai multe meșteșuguri. Astăzi însă ca în ziua cea dintăia în care începem, va cînta mai antăiu corul, apoi iarăși, până să nu plece d'aici va mai cîntă una.

Necula. Va cînta corul la Dta în curte vere, ca la biserică, séu ca la Domnul preot. N'o veđi așa cînte n'ai mai pomenit de cînd ești.

Toma. Ba să mai ȕicî.

Necula. Acéstă cînte ți se face numai de dragul Ilinei.

Toma. Ba că pentru atăta nu mi-oi da ȕeu fata după un..

Necula. Tacî mai bine... cine scie, vorba Romînului, cînd își schimbă norocul pasul, n'aduce anul ce aduce ceasul.

Toma. Ce dór și tu îi ții parte pricopsitului de dascal? (se aude cîntare d'afară)

Ilina. Vai ascultați ce cîntare frumósă.

Necula. Dómne, Dómne, ce n'ași da eu ca să mi să facă și mie o asemenea cînte? Dar și făr de asta m'ași crede fericit, decă mi-ași putea da pe fiă-mea după Domnul Leonte, căci e om harnic. cu minte și sdravên.

Toma. Ba să mai ȕicî. O sfrajitură de om. Un vînt mai tărîcel l'ar răsturna, decă n'ar pătrunde prin trupul lui de suptire ce este. Ha, ha, ha.

Ilina. Tată, lumea va fi întrebînd de stăpênul casei.

Toma. Eată mă duc să le ȃic un bine a-ȃi venit. Tu draga tatei să ȃngrijesci de masă.

SCENA IX.

• P r e c e d e n ȃ i i f ă r ă T o m a .

Necula. Venit-a și Găvrilă cu ceialalȃi?

Ilina (făcând ȃn tot decursul acestei scene pregătiri de ospet). Unde te duci cu găndul nene Neculă! Gavrilă să viiă la ȃnvetătură, el bogătanul, care cum ȃice el, de și-ar mânca venitul cu lingura totuși i-ar mai prisosi.

Necula. De bogat este bogat, dar și de nesuferit este nesuferit.

Ilina. Nu-i așa, nu face cât Leonte, voiam să ȃic cât Domnul ȃnvetător, care este un om cu mult mai vrednic, de cât Gavrilă.

Necula. Ce-i drept, nu-i pecat, om cum să cade ca Leonte rar am mai vedut, ȃntrece chiar pe păriutele nostru.

Ilina. Și cu tôte aste tata nu-l pôte suferi (ofteză).

Necula. Las, nu fi tristă puicetă neichii, ei că ȃi-am spus eu dora că am sē vē umblu ȃn rēnd. ȃiceai că Gavrilă nu este aici?

Ilina. Nu, dar ce tot ai cu el?

Necula. Vei vedea tu, este spre binele nostru. Dēcă n'a venit voi alerga și l voi pofti ca ȃn numele tēu.

Ilina. ȃn numele meu? asta ar fi o minciună ȃcornurstă.

Necula. Ba este numai o șagă și ȃncă din cele bune, căci ne va aduce bun folos la noi toȃi, cari nu-l putem suferi pe Gavrilă.

Ilina. Dară . . .

Necula. Te ȃncreȃi ȃn mine, da ori ba?

Ilina. Cum nu, ȃnsă . . .

Necula. Dēcă te ȃncreȃi, fă cum ȃȃi spui eu și să veȃi că bine ai făcut. Eată și lelea Safta, vē las, dar voi veni ȃndată ȃnapoi (ese).

SCENA X

I l i n a . S a f t a .

Safta (cu furca ȃn brēu, cu un sac ȃn mână ér subsior cu tacȃmul ȃnfășurat ȃn o cārpă albă). Tot bărbatā, bărbatā

draga mamei. Eu voi şede a aici mai la cornul mesei (pune tacimul, după-ce l'a desfăşurat pe un colţ al mesei).

Ilina. De ce nu poftesci să şezi mai sus lele Saftă?

Safta. D'apoi sciu de bine că şi Domnu Leonte va sta mai la kódă.

Ilina (încurcată). Da, aşa-mi pare şi mie.

Safta. Şi vrei să fiu mai aprópe de el, căci mult îmi place să ascult la vorbele Dsale.

Ilina (veselă). Şi Dta-le-ţi place de Domnul Leonte.

Safta. Şi mie, dar cui nu-i place de el?

Ilina. Ean chiar tatălui meu!

Safta. Sciu, sciu, că nu-i place de el, şi că-i place mai mult de Gavrilă după care voiesce să te dea.

Ilina. Nicî mórtă nu l iau.

Safta. Că bine şi faci, e om rëu, batjocoritor şi bătăios.

SCENA XI.

Precedenţi i. Necula.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Necula. L'am întâlnit pe drum şi i-am đis că e poftit mai cu sémă de tine Ilino, ş'a venit.

Safta. De cine vorbiţi?

Ilina. Ean de Gavrilă.

Safta. Vai de mine, credeam, că nu voi mai da ađi faţa cu el.

Ilina. D'apoi n'auđi că nenea Necula a mers anume de l'a chemat.

Safta (cătră Necula). Cum ai putut face una ca asta, să ne strici tótă voia bună, ba chiar şi pofta de mâncare.

Necula. Cât despre poftă de mâncare nu mi-e frică de Dta, numai ia sémă să nu ți să plece.

Safta. Sciu că-ţi place a lua lumea în rîs.

Necula. Nu đic ba, dar ađi n'am de gând să-mi rîd de cât de-un singur om.

Safta. De cine?

Necula. De Gavrilă.

Ilina. Ia séma.

Safta. Că đeu bine đice Ilina, ia séma, de Gavrilă nu sè prind şăgile.

Necula. Ba de asta dată cred că s'a prinde şaga mea de el, dar şi Dta ai să-mi dai ajutor lele Saftă.

Safta. In ciuda lui Gavrilă uit chiar că mai adineórea mă făceai babă și-ți fágăduesc ajutorul meu la șaga Dtale.

Necula. Décă-ți spun de acum ce voiesc să fac și ce am isprăvit până acum, este numai ca să nu ți sě plece.

Ilina. Pare că vrei numai să-ți rîdi de noi.

Safta. Și mie-mi pare tot așa.

Necula. Ba nici de cum. Ascultați dară cum va fi. La masă, când vom mânca friptura, vėrul Toma, tatăl Ilinei mă va întreba cum mi-a ticnit friptura.

Safta. Ca de obicei.

Necula. Ba, nici decum ca de obicei, tocmai întrebarea asta este isprava pe care am și făcut'o până acum la șaga mea.

Ilina. Ș'apoi decă te va întreba tata, cum ți-a ticnit friptura?

Necula. Eu îi voi rėspunde că bine.

Safta. Și cred că-i vei spune numai adevėrul.

Necula. Negreșit, dar atunci vėrul Toma va isbucni în hohot de rıs și va începe să miorlăie ca pisicile.

Ilina. Tot din isprava Dtale!

Necula. Tot.

Safta. Asta seamănă însă a goală batjocură.

Necula. Seamănă, dar nu resare fiind-că, eată te prevestesc lele Saftă.

Safta (furiósă). Acum înțeleg vorba Dtale de plecate! Imi veți da să mănânc din o pisică friptă, așa v'ați înțeles cu badea Toma. să vė fiă rușine spurcăciunelor.

Necula. De, de, nu te învăpăia așa de tare, gândesce-te puțin, decă ar fi cum ȃici, nu m'ași fi apucat să ți-o spui.

Safta. Nelegiuitorilor!

Necula. Vină-ți în fire lele Saftă.

Safta. Nu voi șede la o masa așa de spurcată.

Ilina. Lele Saftă nu te uita în gura lui nea Neculae, căci scii bine cât îi place să glumescă.

Safta. Asta întrece gluma.

Necula. Că nici nu este glumă, eu voiesc cu tot adinsul să învrășbesc pe vėrul Toma cu Gavrilă.

Ilina. Auđi ce ȃice, lele Saftă?

Safta. ȃică ce-o vrea, eu una nu mă voi atinge ađi de friptură.

Necula. Urma a alege, dar auđiți acum ce voiesc să pui la cale. Vėrul Toma va mirloi și va ȃice că mi-a dat să mănânc o pisică friptă, cređend că lelea Saftă sė va da de gol și va fugi de la masă.

Safta. Cu ce să mă dau de gol.

Necula. Scoțând din sac bucățica de friptură, ce vei fi ascuns acolo, după cum i-am spus că vei face, și aruncându-o pe masă.

Safta. Vai ce blastemați!

Necula. Vêrul Toma nu se gândesce nici de cum că eu 'ți spui astea tôte și că Dta fiind vestită nu vei rămânea de rîs, și că cel care se va învrășbi cu el va fi Gavrilă... Na drace vine Toma și eu încă nu știu decă lelea Saftă nu-mi va strica rostul.

SCENA VII.

P r e c e d e n ț i i . T o m a .

Toma. Pregatit-ai masă?

Ilinca (arătând spre masă care e pregătit'o cu tôte) Da tată.

Toma. Dar friptura ce face?

Ilinca. Este în frigare și va fi gata când va trebui.

Toma (facend semne lui *Necula*). Ce mai friptură! să veđi numai *Neculo*.

Necula. Sciu că a-ți tăiat din mei cei mai grași.

Toma. Da de miei! am fost la vênătore și am pușcat o iepuróică, cu asta vê voi omeni astăđi.

Necula (facend semne să tacă). Nu ne ațița pofta de pe acum. Eu și cu lelea *Safta* ne mulțămim cu orî-ce, nu-i așa?

Safta (țifnósă). Ba că đeu...

Necula (taindu-i vorba). Dar friptura ca friptura, numai spalăcانيا să fiă bună.

Toma. Că bine đicî, mă duc să scot vr'o douë sticle de vin d'acum cinei anî. Nici nu se potrivește alt vin cu friptura de iepuróică, ce am să vê dau, ha, ha, ha, (ese schimbând semne de înțelegere cu *Necula*).

SCECA XIII.

P r e c e d e n ț i i . L e o n t e .

Leonte (se opresce uimit la vederea atâtor persóne). Credeam....

Necula. Că vei găsi pe Iliana singură și ai dat de noi toți. Este pră bine că ai venit. Am să-ți spui ceva până nu se va reintorci vărul Toma.

Leonte. Eu căutam tocmai pe badea Toma, ca să-mi iau diua bună de la Dsa.

Necula. Dar de diua bună.

Safta. Vrei să te duci?

Iliana. Nu poftesci să stai la masă cu noi?

Leonte. Nu mi-ar ticni.

Necula. De ce nu?

Leonte. Fiind-că va fi și Gavrilă la masă.

Necula. Dăcă ți-e dragă Iliana, trebuie să stai.

Leonte. Nu înțeleg.

Necula. Mai apriat de cât așa nu-ți pot vorbi, dăcă ți-e dragă Iliana, trebuie să stai ađi la masă cu noi, oră ți-e frică de Găvrilă, fiind-că e mai tare de cât Dta?

Leonte. Mie frică de Gavrilă! Chiar de ar fi mai tare totuși nu mi-ar fi frică de un om ca dănsul.

Necula. Ești dar în stare a-l învăța minte, dăcă va fi de lipsă.

Leonte. Așa cred.

Necula. Dăcă nu vrei dară să credem că ți-e frică de Gavrilă și dăcă îți dă mâna să-l înveți minte, stai astăđi cu noi la masă, unde ți se va da prilej, ca să-ți areți hărnicia.

Iliana (cătră Leonte). Stai, așa te rog.

Safta. Și eu te rog.

Necula. Bravo, asta-i frumos din partea Dtale.

Leonte. Dăcă mă rugați cu toți voi sta dară. Acum mă duc, ca să mai cântăm una, apoi să dau drumul corului.

Necula. Incă una Domnule învățător. La masă vei ađi đicând-se că friptura ar fi fost de pisică. Să nu te îngreșesci însă, că va fi numai o șagă.

Iliana. Vom avea friptură de miel.

Leonte (zimbînd) bine, bine (ese).

SCENA XV.

P e c e d e n ț i i. (fără Leonte).

Necula (cătră Safta). Acum te vei fi pătruns pe deplin, că ceea ce am de gând, nu este nici de cum spre reul séu spre batjocura Dtale.

Safta. După câte am ađit póte că va fi așa cum đici.

Necula. Nu numai p^ote ci va fi de bună s^emă așa.
Ilina. Vai de mine d^or nu s^e vor lua la trint^elă.

(s^e aude corul d'afar^a.)

Necula. N'ai grijă puicuța mea.

Ilina. Merg să v^ed de m^anc^arⁱ, ^etă și tata cu vinul.

Safta. Să scii că i-o fac lui Gavrilă.

SCENA XV.

Necula, Safta, Toma, (cu dou^e coșurⁱ de vin).

Toma (așed^end sticlele cu vin pe masă). ^Etă cu ce ne-om spală gr^oța, d^ecă ni s^e va pleca de friptur^a pe iepur^oică, vere *Neculă*.

Necula. Cu treaba, cu una alta ai uitat de un lucru, de care bine că mi-am adus eu aminte.

Toma. De care anume lucru să fi uitat eu ^ore ?

Necula. Ca să poftescⁱ și pe nepotul Gavrilă la masă.

Toma. Și l'ai poftit tu, bine ai f^acut (la o parte c^atră *Neculă*). D^or el nu ne va lua ^ore în nume de r^eu gluma cu friptura de pisic^a?

Necula. (tot la o parte c^atră *Toma*). Dar așa, ci că în-dată dup^a ce s^e va fi p^acălit baba, îi vom spune adev^erul.

Safta. Vin ^ospețⁱ.

SCENA XVI.

*Precedențⁱi, Gavrilă, Leonte, ^ospețⁱ (mai pe urm^a)
Ilina cu o servit^ore.*

Gavrilă (întră vorbind cu *Leonte*). C^at despre cor cale vale, e lucru frumos cui i place, dar industria *Dtale*; p^ec^at de vremea ce o perdețⁱ cu ea.

Leonte. Aicⁱ p^ar^erea mea nu s^e potrivește cu a *Dumitale*.

Gavrilă. Ca la multe alte, dară nicⁱ nu este de mirat. (c^atră *Toma*) Și ^eră-și bună ^qiu^a nene *Tomo*, v^ed că v'atⁱ pregătit ca de o logodnă.

Toma. Ba s^e mai ^qicⁱ! Fⁱă țⁱ gura de aur.

Ilina (întră cu servit^orea care aduce m^anc^arⁱ și le pune pe masă).

Necula. Amin.

Toma (arăt^and spre masă) poftițⁱ de ședețⁱ la ce a dat *Dumneđeu*.

Toți (afară de servitóre, care ese să aședă la masă și s'apucă să mănânce și să bea. Câtva timp joc mimic între mesenî).

Leonte. Domnul Gavrilă socotesce de vreme perdută acele ceasuri pe care le-am petrecut aici cu învățatură. Pentru Dlui și alți ómenî cu dare de mână...

Toma (cu ifos). Ca mine, bună óră.

Leonte. Ca stăpânul casei bună óră, vremea petrecută cu învățarea unei industrii ar fi în adevăr perdută.

Necula. Și de ce óre?

Leonte. Fiind-că avutul Domnialor este atât de mare încât trebuie să lucreze necurmat și cu multă hărnicie peste tot anul pentru ca să pótă pune tóte cum trebuie la cale, să vedă de tóte și să țiiă tóte în bună rânduială.

Toma. Asta-i pré drept.

Necula (miorlaie ca o pisică).

Gavrilă. Este vre-o pisică p'acea?

Necula. Ean veđi Ilină dragă, scóte pisica de sub masă.

Gavrilă. Ci lăsați o acoloa — Domnul învățator cunósce acum dară, că am avut dreptate?

Leonte. Da, însă numai cu privire la agricultoriî cu avut mare și nici decum la cei cari au numai vr'o doue trei jugăre (holde, pogóne) de pământ, după cum sunt cei mai mulți printre noi și cari peste érnă nu ai nimic de lucru, pentru acestia este de mare folos decă, sciind să mai facă și altceva decât să vedă numai de plug și de vite, trag folos de vremea cea lungă ce le lasă plugăritul lor în timp de érnă.

Necula (face semn lui Toma).

Toma (cătră Necula). Cum ți a tienit friptura vere?

Necula. Ca nici odată vere Tomo.

Toma. Ba să mai ȓici... ci că sciu de bine că nu vei fi mâncat nici odată carne de pisică friptă.

Safta (scoțénd o bucată pe carne friptă din sac și aruncându o cu scârbă pe masa, cătră Toma), cu carne de pisică ne omenesci, Judo?

Toma. Ba să mai ȓici, ha, ha, ha!

Gavrilă (sărind de pe scaun amenințând pe Toma). Asta ți-e logodna? De când sunt n'am pomenit așa bătaie de joc. Mi s' întórcé rínza 'n mine.

Necula (făcénd semne lui Leonte). Eu am miroșit pe dată ce e, și nici că am gustat din cotoiul fript.

Leonte. Nicî eu.

Gavrilă. Numai eu dară?

Safta. Și cu mine.

Gavrilă Tacă chéză rea (cătră Toma). Ți-ai bătut joc de mine, m'ai spurcat, am să cad la pat de scârba.

Toma. (privind mereu la Safta, care face cele mai teribile schimosituri, n'a ascultat la vorbele lui Gavrilă și rîde cu hohot).

Necula (încet cătră Gavrilă) cu ce poftă-și rîde de noi!

Gavrilă (furios cătră Toma). După tóte îmi mai și ridî în față, na (îi sterge o palme).

Toma (tênêndu-și buca). Valeo! (sare la Gavrilă și-l apucă de pept). Ce-ai îndrăsnit mișelule?

Gavrilă (inhață pe Toma și până să ajungă Leonte la ei, îl dobórá jos punêndu i apoi piciorul în pept). Singur mișel și porc bătrên. Te-oi învêța eu minte să-ți bați joc de mine!

Leonte (apucă pe Gavrilă, îl ridică 'n sus, îl sgudue de vr'o două ori apoi strigă). Deschideți ușa, ca să-l arunc afară.

Toma (sê ridică de jos). Să-i dau vr'o două mișelului (palmuesce de Gavrilă).

Necula (alérgă de deschide ușa).

Leonte (aruncă pe Gavrilă, care urlă, pe ușă apoi o închie).

SCENA XVII.

Precedenți fără Gavrilă.

Toma (gâfăind) trebuia să mă lași ca să-i mai șterg vr'o două.

Leonte. Doi pe unul, n'ar fi fost frumos.

Toma. Frumos, nefrumos trebuia să-i plătesc îndecit lovitura ce a îndrăznit mișelul să-mi dea în față.

Safta. Eată-l coala la feréstră.

Necula. Pare că vrea să între să-și ia cu ce i-a mai rămas dator vêrul Toma.

Iliana. Vai de mine ce ne vom face are să ne omóre cum veți pleca d'aici.

Necula. Dar așa. (cătră Toma). Cel mai bun ac pentru cojocul lui ar fi decă ți-ai lua de ginere pe Leonte, pe care Gavrilă 'l dușmănesce mai pe sus de cât pe ori cine din lume.

Safta. Ean uități-vă cum sê sgăesce la noi. Eu în locul Dtale, nene Tomo a-și logodi pe Iliana cu Domaul Leonte, chiar acum înaintea lui Gavrilă (ia pe Iliana de mână și o duce spre Toma)

Necula (ia pe Leonte de mână și-l duce tot spre Toma).
Eată o mână sdravenă și un un cap bun.

Leonte. Décă nu ai lua-o în nume de rău, te-ași ruga să-mi dai pe Iliina Dtale de soție.

Necula. In ciuda lui Gavrilă.

Safta. Vedeți-l colea, ce ochi crânceni face, par' că-i o fêră sêlbatică.

Toma (amenințând spre feréstră). Tîlharule! Deschide ușa lele Saftă să între și să audă că logodesc pe Iliina cu Leonte.

Safta. Ba lasă-l mai bine colea unde estc. I va fi de ajuns să vêdă cum împreuneđi mânilor.

Toma (împreuneză mânilor tinerilor și-i binecuvêntéază, apoi amenință spre feréstră).

Asistentii. Să fiă într'un ceas bun.

Necula }
Safta } (spre feréstră) Miorlau, miorlau.

(Cortina cade).